

РЕШЕНИЕ

№ 11838

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 11.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **10888** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. А. Т., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Нова З., подадена чрез адв. Х. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 25-4332-004846 от 29.09.2025 г. на полицейски инспектор, Отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 2б от ЗДвП му е приложена принудителна административна мярка "временно спиране от движение на ППС до заплащане на дължимата глоба, но не повече от 3 месеца" и отнемане на 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство (СРМПС) № [ЕГН]. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствени правила и в несъответствие с целта на закона – основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Твърди се, че заповедта е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, тъй като към момента на издаване на процесната ЗППАМ е било налице само едно от кумулативните изисквания на чл. 171, т. 2б от ЗДвП - евентуално извършено нарушение на правилата за движение, но не е била налице втората кумулативна предпоставка - липса на постоянен адрес на територията на Република България. Посочва се, че Т. Д. А. притежава лична карта на чуждестранен гражданин №: 70122260, издадена от МВР на 08.08.2022 г., валидна до 04.08.2032 и има статут на постоянно пребиваващ в страната чуждестранен гражданин.

Излагат се аргументи за издаване на оспорената заповед в несъответствие с целта на закона, тъй

като в нея е посочено, че се спира временно от движение автомобиля до заплащане на дължимата глоба, за срок не по-дълъг от три месеца, но никъде в разпоредбата на чл. 171, т. 2б от ЗДвП не е записано, че ПАМ се налага с цел събиране на неплатена глоба. На следващо място се твърди, че е налице съществено нарушение на правото на защита на жалбоподателя, тъй като в административния акт не е посочено каква глоба е наложена, от кого и какъв е нейния размер. Също така се посочва, че в административното производство по издаване на ПАМ, не е ползван преводач, а такъв е бил необходим, тъй като доверителят ми е чужд гражданин и не владее български език. Според процесуалния представител на жалбоподател, липсата на преводач в административното производство нарушава правото на защита на Д. А. Т. и по-конкретно да разбере какви нарушения е извършил и защо му се налага ПАМ.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Х. Г., който поддържа жалбата, прави иска за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна и претендирано разноски, за което представя списък по чл. 80 ГПК.

В писмени бележки се преповтарят доводите от жалба и се изразява становище относно приетата и приобщена по делото изготвена във ВМА химикотоксикологична експертиза на пробите кръв и урина, дадени от жалбоподателя в деня на проверката. Излагат се доводи, че към момента на проверката и управлението на автомобиля Д. А. Т. не е бил вече под въздействието на наркотичното вещество, поради което не е налице и първата кумулативно предвидена предпоставка в чл. 171, т. 2б от ЗДвП, а именно нарушение на правилата за движение. Иска се от съда да отмените заповедта за приложената ПАМ като незаконосъобразна и да се присъдят сторените по делото разноски по представения списък.

Отвѣтникът - полицейски инспектор, Отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи, в писмени бележки, чрез юрк. К., оспорва жалбата като неоснователна, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не е заявила становище по основателността на жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.09.2025 г. в [населено място], по [улица]и на кръстовището с [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]е спрял лек автомобил Джип В. А. с регистрационен [рег.номер на МПС], собственост на М. Л. И. с ЛНЧ: [ЕГН], и е извършена проверка за алкохол и наркотични вещества на лицето Д. А. Т., управлявало цитираното МПС. Проверката за употреба на алкохол е проведена с техническо средство Алкотест Дрегер модел 7510 и е отчела е положителна проба - 0,52 промила, а проверката за наркотични вещества е проведена с техническо средство Д. Тест 5000 и от нея е установено, че водачът управлява МПС след употреба на Кокаин. Съставен е и АУАН серия GA № 3477259 от 25.09.2025 г., подписан от актосъставителя, двама свидетели и нарушителя без възражения, в който е посочено, че Д. А. Т. виновен е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, предложение първо и второ от ЗДвП.

На 29.05.2025 г., въз основа на така съставения АУАН, със ЗППАМ № 25-4332-004846, издадена от полицейски инспектор, Отдел "Пътна полиция" към СДВР и на основание чл. 171, т. 2б от ЗДвП, на Д. А. Т. е приложена принудителна административна мярка – „временно спиране от движение на ППС до заплащане на дължимата глоба, но не повече от 3 месеца“ и са отнети 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] и СРМПС № [ЕГН].

Издаден е и Талон за изследване № 0058959, в който е посочено, че водачът следва да се яви във

ВМА - [населено място] в срок до 45 мин, за да бъде направена кръвна проба за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози.

Към жалбата са представени заверени копия на Разрешение за пребиваване по чл. 50 от ДЕС на Д. А. Т. от Нова 3., талон на МПС, Удостоверение за раждане на Е. Д. Т., АУАН серия GA № 3477259 от 25.09.2025 г.

В хода на съдебното производство е представена и приложена по делото Съдебна химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза на вещи лица към ВМА, от която е видно, че в кръвната проба на Д. А. Т. е установено присъствие на кокаин и метаболити (бензоилекгонин, метилекгонин) и отсъствие на алкохол.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 01.10.2025 г., а жалбата е подадена на 07.10.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна, но по различни от изложените в нея аргументи.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

В случая съдът намира, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган по следните съображения:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото е представена Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. С т. 1.3 от заповедта и на основание чл. 165 от ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, буква "а" и т. 6 от ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" в районните полицейски управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР. Тази заповед е цитирана и в оспорената ЗППАМ. Видно от съдържанието на същата, в нея липсва оправомощаване относно издаването на заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2б от ЗДвП, в която хипотеза попада настоящия спор. Следователно за прилагането на тази принудителна административна мярка не е налице надлежно оправомощаване на органа, издал оспорения акт. В случая обстоятелството, че приложената ПАМ е предвидена в нова разпоредба – ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 7.09.2025 г., обяснява и липсата ѝ в Заповед № 513з-6400, която е издадена през 2023 г., но по делото не е представена друга заповед за компетентност.

С определение № 40652 от 04.12.2025 г., постановено по настоящото дело съдът е указал на ответника, че именно негова е доказателствената тежест да докаже материална и персоналната компетентност на издателя на оспорената заповед – Р. Б. Н. – полицейски инспектор към СДВР,

отдел „Пътна полиция“. Въпреки изричните указания на съда, по делото не бяха представени доказателства, потвърждаващи компетентността на издателя на оспорена ЗППАМ.

На 29.12.2025 г. е постъпило съпроводително писмо с приложения към него отново същите Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР. Представена е и Заповед № 513з-9568/13.09.2024 г., с която Р. Н. е преназначен в полицейски инспектор III степен в 01 група „АНД“ към отдел „Пътна полиция“ на СДВР, но отново липсва оправомощаване същият да издава принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2б от ЗДвП. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Тя представлява законово определените правомощия, чрез които органите осъществяват своята дейност в областта на административните правоотношения. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия - съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че липсата ѝ води до най-тежкия порок за един административен акт, а именно нищожност на същия.

С оглед гореизложеното се налага извод, че оспорената ЗППАМ е издадена при липса на материална и персонална компетентност на издателя я орган, като обосновава извод за нейната нищожност. Поради това настоящият съдебен състав намира, че оспорената ЗППАМ № 25-4332-004846 от 29.09.2025 г. на полицейски инспектор, Отдел "Пътна полиция" към СДВР, следва да се обяви за нищожна, като издаден от некомпетентен орган, независимо от липсата на направено от жалбоподателя такова искане - чл. 168, ал. 1 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

За пълнота на изложеното следва да се добави, че изтъкнатите в жалбата доводи за отмяна на заповедта са неоснователни по следните съображения:

Спазено е изискването за форма – в заповедта са изложени фактическите и правни основания за налагането. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административно нарушение, за което е съставен АУАН. Съобразно съдържането на акта съдът намира, че административният орган е изложил точно, ясно и обективно установените факти и обстоятелства и е обосновал в достатъчна степен направените от него изводи, позволяващи еднозначно да се изведе волята му за издаване на акт с посоченото съдържание. Упражнената компетентност е мотивирана от установяването, че жалбоподателят, като водач, е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Неоснователно е твърдението за съществено нарушение на правото на защита на жалбоподателя, поради това, че в административното производство по издаване на ПАМ, не е ползван преводач, а такъв е бил необходим, тъй като проверяваният е чужд гражданин и не владее български език. Видно от представените по делото АУАН, същият е съставен в присъствието на владеещ езика на водача, а именно неговата съпруга С. Г. Т., като същото подробно е описано в АУАН, както и в Докладна записка.

Също така не е налице нарушение на правото на защита на жалбоподателя, тъй като същият своевременно е подал жалба срещу процесната заповед, която е приета за допустима и е разгледана по същество, а жалбоподателят е представляван от редовно упълномощен адвокат в съдебното производство. След като правото на обжалване е било упражнено от жалбоподателя своевременно и то чрез правоспособен адвокат, то правото му на защита по никакъв начин не е

ограничено.

Неоснователно е и твърдението за материално незаконосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 2б от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, с което е извършено нарушение на правилата за движение по този закон, чийто водач няма постоянен адрес на територията на Република България – до три месеца". Следва да се посочи, че в оспорената ЗППАМ не е изрично посочена конкретната правна норма, която е нарушена, като цифрово обозначение, но в същата е налице ясно, точно и недвусмислено словесно описание на нарушението, от което става ясно, че водачът управлява моторно превозно средство под въздействие на алкохол с концентрация над допустимата по закон. Словесното описание позволява на адресата на акта да разбере в какво се състои вмененото му нарушение. Освен това заповедта препраща към съставения АУАН серия ГА № 3477259 от 25.09.2025 г., в който изрично е посочено, че Д. А. Т. виновно е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 3, т. 1, предложение първо и второ от ЗДвП, съгласно която: На водача на пътно превозно средство е забранено да управлява пътно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Цитираната разпоредба съдържа две отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че при извършената проверка е установено положителна проба за алкохол - 0,52 промила на хиляда в издишан въздух, като и положителна проба за кокаин, т.е. органът е приел, че са налице и двете хипотези.

От приложените доказателства към делото юридическият факт, обуславящ издаването на процесната ПАМ, е доказан само по отношение на наличието на кокаин. Този извод се основава на приложената по делото химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза /по БП № 225 ЗМТ-1620/2025 г. по описа на 01 РУ – СДВР/, което заключение доказва употреба на наркотично вещество кокаин и метаболити от кръвното изследваното на лицето. От заключението на съдебна химикотоксикологична експертиза, което съдът кредитира като компетентно, обективно, обосновано и изготвено от вещо лице – съдебен токсиколог с необходимите професионални знания и опит, се установява, че в кръвната проба на Д. А. Т. не се установява наличие на алкохол, но е установено присъствие на кокаин и метаболити.

Макар и резултатите от кръвната проба за алкохол да са отрицателни, то безспорно се доказва наличието на наркотични вещества в кръвната проба на Д. А. Т., което потвърждава извършеното нарушение на чл. 5, ал. 3, предложение второ от ЗДвП и съответно наличие на предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2б от ЗДвП - временно отнемане на табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, с което е извършено нарушение на правилата за движение по този закон, чийто водач няма постоянен адрес на територията на Република България – до три месеца. Без значение е обстоятелството, че вероятността за приема на наркотичните вещества е била 12 часа преди направеното изследване. Законодателят въвежда единствено като предпоставка за налагане на ПАМ наличието на наркотични вещества в кръвта, без оглед на това, по кое време са употребени същите. Установеното съдържание на кокаин и метаболити по време на проверката е достатъчно и самостоятелно основание за налагане на процесната ПАМ. Ето защо съдът намира, че е налице първата кумулативна предпоставка на чл. 171, т. 2б от ЗДвП – нарушение на правилата за движение по ЗДвП и по-конкретно чл. 5, ал. 3, предложение второ от закона.

Неоснователно е възражението в жалбата, че не е била налице втората кумулативна предпоставка,

тъй като жалбоподателят, пребивава законно на територията на Република България и има постоянен адрес в [населено място]. Действително жалбоподателят Д. А. Т. има разрешение за постоянно пребиваване, но разпоредбата на чл. 3, ал. 2, т. 2, б. „а“ от Закона за гражданската регистрация (ЗГР) предвижда, че в регистъра на населението се вписват и чуждите граждани, които са получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в страната. Видно от направената служебна справка в Национална база данни „Население“ Д. А. Т. няма вписан постоянен адрес. Направена е и втора справка по данни на съпругата му С. Г. Т., от която е видно, че по отношение съпруга ѝ Д. А. Т., [дата на раждане], с гражданство Нова З., няма вписани данни относно постоянен адрес. Същото се потвърждава и от приложеното по делото разрешение за постоянно пребиваване, в което е вписан „адрес“, а не „постоянен адрес“.

Следва да се посочи, че в разпоредбата на чл. 93, ал. 1 от ЗГР се съдържа легална дефиниция на понятието „постоянен адрес“, съгласно която „Постоянен адрес“ е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението. В разпоредбата на чл. 3, ал. 2, т. 2, б. „а“ от ЗГР е предвидено задължително вписване в регистъра на населението и на чужденците, които са получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България. Съгласно общото правило на чл. 22, ал.1 и ал. 2 от ЗГР регистърът на населението се поддържа в електронен вид и формира Национална база данни "Население" и се състои от електронните лични регистрационни картони на всички физически лица по чл. 3, ал. 2, в т.ч и чужденци, които притежават разрешение за постоянно пребиваване в Република България, какъвто се явява жалбоподателя. В ал. 3 и ал. 4 от същата разпоредба е посочено, че Регионалната база данни "Население" е част от регистъра на населението и се състои от електронните лични регистрационни картони на физическите лица с постоянен и/или настоящ адрес в областта, а Локалната база данни "Население" е част от регистъра на населението и се състои от електронните лични регистрационни картони на физическите лица с постоянен и/или настоящ адрес в общината. От анализа на цитираните разпоредби следва изводът, че чужденците с разрешение за постоянно пребиваване подлежат на вписване в регистъра на населението с посочен от тях адрес и едва тогава, чуждите граждани ще разполагат с постоянен адрес. Липсата на направено вписване на адрес в Националната база данни "Население" води до липса на постоянен адрес за чужденеца. Ето защо настоящият съдебен състав приема, че в конкретния случай административният орган правилно е приложил ПАМ по чл. 171, т. 2б от ЗДвП - „временно отнемане на табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, с което е извършено нарушение на правилата за движение по този закон, чийто водач няма постоянен адрес на територията на Република България – до три месеца“, съобразно императивните разпоредби на закона, без да разполага с оперативна самостоятелност относно вида на мярката.

Неоснователно е и твърдението, че оспорената заповед е издадена в несъответствие със закона, тъй като принудителната административна мярка е приложена „до заплащане на дължимата глоба“, но не повече от 3 месеца. Действително принудителните административни мерки имат превантивен и обезпечителен характер, а не санкционен, но в случая оспорената ПАМ се прилага по отношение на чужденци, без постоянен адрес на територията на Република България, поради което законодателят, с разпоредбата на чл. 172, ал. 1, изречение последно от ЗДвП, е въвел възможност за чужденеца, а не задължение, да заплати глобата за извършеното нарушение и принудителната административна мярка да бъде прекратена преди изтичане на тримесечния срок. Глобата се определя в административнонаказателното производство по издаване на наказателното постановление, а не в административното производство по прилагане на ПАМ, поради което административният орган, издател на ЗППАМ, няма задължението и компетентността да

определя размера на глобата. Следва да се посочи, че всяка принудителна административна се прилага с цел защита на особено значим обществен интерес – безопасността на движението по пътищата, като в случая предпоставките за прилагането ѝ са наличието на установено нарушение по ЗДвП и по-конкретно чужденец, без постоянен адрес на територията на Република България, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества, което в хода на съдебното производство безспорно бе доказано.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед следва да бъде обявена за нищожна, като издадена от некомпетентен орган – чл. 146, т. 1 АПК.

При този изход на спор, съвременната претенция на жалбоподателя за присъждане на направените в съдебното производство разноски се явява основателна, но само по отношение на платената държавна такса в размер на 5,11 евро, за която е представен платежен документ. Що се отнася до претендираното адвокатско възнаграждение, то същото не е доказано по размер. Видно от представения по делото Договор за правна защита и съдействие № 138212 от 03.10.2025 г., в същия е посочено, че сумата е платена по банков път, но по делото липсват доказателства за извършено реално плащане на уговореното възнаграждение (виж. т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ВКС, ОС на Гражданска и Търговска колегия), поради което в тази част искането за присъждане на разноски се явява неоснователно. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-004846 от 29.09.2025 г. на полицейски инспектор, Отдел "Пътна полиция" към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. А. Т., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Нова З., сумата от 5,11 (пет евро и единадесет евроцента) евро, представляваща заплатена държавна такса.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

СЪДИЯ: